

ויש שנראה מדבריהם שאין חילוק בדבר אלא בכל אופן פוסלה מתרומה.
ספק הביא שתי שערות ספק לא הביא (שקידש אשה — הרי זה ספק קדושין הלכך פוסל ואינו מאכיל.
 רש"י. וערש"ש).
 אפילו הוא ודאי בן שלש עשרה שנה ויום אחד, אלא שספק אם הביא סימנים — אינו
 מאכיל. (עפ"י קרני ראם).

דפים סח — טט

קטז. אלו הם הפוסלים את האשה בביאתם מלאכול בתרומה ומלינשא לכהן? ומניין?

אחד מן הפוסלים, בין פסולי קהל בין פסולי כהונה, שביאתם בלאו או בכרת, שבאו [בני תשע שנים ויום
 אחד] על כהנת לוייה וישראלית — פסולה.
 דרשו חכמים מן המקראות: **ובת כהן כי תהיה לאיש זר** — כיון שנבעלה לפסול לה — פסלה, [שאינ
 נצרך לגופו, שהרי כבר שמענו שכהנת שנישאת לזר אינה אוכלת, שכתוב ושבח אל בית אביה...].
 ומיתור **ובת כהן** דרשו לרבות לוייה וישראלית. ואין הבדל בין תרומה לכהונה, שהרי אפילו גרושה
 שמתרת בתרומה אסורה לכהונה, כל שכן זו שנפסלה מרתומה. ואף חייבי לאוין שאין שייך בהם תפישת
 קדושין ואינם בכלל כיתיה — פוסלים, שנאמר **ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה... מלחם אביה**
תאכל — יצאו עכו"ם ועבד שאין להם אלמנות וגירושין.
 א. מבוואר בסוגיא שהנבעלת לפסול נפסלת מלאכול בתרומה גם אם בעלה כהן או שיש לה בן
 כהן, [ושונה משם 'זונה' ללא בעילת זנות, כגון שפחה, שאוכלת מדין 'קנין כספו'. ע' בחדושי
 הגר"ח על הש"ס; בית ישי מו, ב].

ב. רש"י הביא דעה שחייבי כריתות אינן פוסלים בביאתן, ודחאה.
 אמרו בגמרא שמחזיר גרושתו משנישאת, אינו פוסל בביאתו, שאינו 'זר' אצלה מעיקרא.
 א. לדעת הסובר מחזיר גרושתו משנישאת הולד ממזר (ע' משנה מד.), פוסל את האשה בביאתו.
 ואולם בא על אשתו סוטה בדרך, אעפ"י שאסורה עליו, אין הולד פסול לכולי עלמא, שהרי
 אינו זר אצלה מעיקרא ואין הולד ממזר. (עפ"י תוס').
 יש אומרים בדעת הרמב"ם, שלפי מסקנת ההלכה גם מחזיר גרושתו פוסלה בביאתו. (עפ"י שער
 המלך — איסור"ב יח, ג). ויש ראשונים שפרשו שלא אמרו בסוגיא אלא שאין מלקות באכילתה
 תרומה, אבל אסורה מהתורה משום **ונטמאה**. (שטמ"ק לעיל מד בשם הר"ח והר"מ. מובא בשעה"מ שם).
 ב. פצוע דכא וכרות שפכה פוסלים בביאתם, ובכלל 'זר' אצלה מעיקרא הם. (כמבואר במשנה להלן
 ע). ויש אומרים שבמחלוקת היא שנויה. (ערשב"א ורש"ש שם).

החלל פוסל בביאתו מתרומה ומכהונה, ואף על פי שאין זו ביאת איסור. ודרשו זאת מולא יחלל זרעו
 הנאמר באלמנה לכהן גדול — מקיש זרעו לו, מה הוא פוסל אף זרעו פוסל. ופוסל בביאה לבדה, אף ללא
 קידושין [דומיא דכהן גדול באלמנה].

לדברי רבי יוסי, כל שאין זרעו פסול — אינו פוסל, הלכך גר מצרי שני או אדומי שני אינו פוסל, שהרי
 דור שלישי יבוא להם בקהל ה'. [ולמד מכהן גדול באלמנה, שזרעו פסול ופוסל — יצאו אלו שאין זרעם
 פסול].

לדברי רשב"ג כל שבתו כשרה [אפילו בנו פסול] — אינו פוסל, הלכך עמוני ומואבי אינם פוסלים בביאתם
 [שאינן פוסל אלא בדומה לכה"ג באלמנה שכל זרעו פסול].
 אין הלכה כרבי יוסי וכרשב"ג. (רמב"ם איסור"ב יח, ג).

דף טט

ק"ז. א. אלו שאין פוסלים ולא מאכילים בתרומה?
ב. איזה זרע פוסל ומאכיל בתרומה ואיזה אינו פוסל ומאכיל?

א. האונס והמפתה והשוטה (שאינן קנינו קנין, ונישואיו אינם כלום, והוא הדין לקטן. תוס') — לא פוסלים ולא מאכילים. כיצד? ישראל שבא על בת כהן תאכל בתרומה. כהן שבא על בת ישראל — לא תאכל בתרומה. ובלבד שהם ראויים לבא בישראל, אבל אם אינם ראויים — פוסלים בביאתם, כאמור לעיל. כתבו התוס' שאפילו לרבי אלעזר שאמר פנוי הבא על הפנויה עשאה זונה, נראה שאינה נפסלת בתרומה, שאין זה בכלל לאיש זר. אם נתעברה מביאתם, העובר פוסלה כל עוד הוא חי במעיה, כדלעיל. ואולם אין חוששים שנתעברה מביאת זנות, שהמזנה מתהפכת כדי שלא תתעבר, (וכן השוטה, אעפ"י שנישאת לו מתהפכת לפי שיראה מלהתעבר ממנו. תוס').

ב. בת ישראל שיש לה זרע חי מכהן, בין על ידי נישואין בין בזנות, באונס או ברצון — זרעה מאכילה בתרומה (ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו — יאכילו), ואפילו זרע זרעה, שבני בנים הרי הם כבנים. ואפילו זרע פסול, כגון שבתה הולידה בן ממזר, אותו ממזר מאכיל את אמו בתרומה (וזרע אין לה — מכל מקום). וכן לאידך גיסא, בת כהן שנישאת לישראל ומת ויש לה זרע ממנו — הרי הוא פוסלה מלאכול. ואפילו הוא כהן גדול. העבד-הכנעני אינו פוסל משום זרע ולא מאכיל, כגון שבנה נכבש על השפחה וילדה ממנו בן והרי זה עבד; היתה אם אביו בת ישראל לכהן — לא תאכל בתרומה. בת כהן לישראל — תאכל בתרומה. [אף זרע שאינו מוליד, כגון טומטום — מאכיל את אמו. (להלן עב.)].

דפים סט — ע

ק"ח. א. ארוסה שעיברה — מה דין הולד?
ב. מי שהרתה לזוננים וילדה בן ואין ידוע אם הוא זרע של כהן או של ישראל או פסול, האם אותו זרע יכול לפוסלה או להאכילה בתרומה?

א. ארוסה שעיברה — רב אמר: הולד ממזר (שהואיל ופרוצה היא מחזיקים שהולד בא מאחרים, שהם רוב אצלה. עפ"י רש"י) ושמואל אמר הולד שתוקי. ונחלקו אב"י ורבא במה מדובר, ושתי לשונות בדבר; — לפי לשון אחת מדובר כשהארוסה והארוסה מודים שניהם שבא עליה בבית חמיה; לדברי רבא לא אמר רב שהולד ממזר אלא כאשר היא דומה (= חשודה בניאוף) מעלמא, אבל אינה דומה מעלמא — תולים בו ולא באחר. ואב"י דחה ראייתו, שלעולם הולד ממזר לרב אפילו כשלא ידענו בה שהיא חשודה מאחרים. לפי לשון אחרת, אם ודאי בא עליה הארוסה, לרבא אין הולד ממזר אפילו דיימא מעלמא, ולא נחלקו רב ושמואל אלא כשאין ידוע שנבעלה לארוסה (כגון שאין הארוסה מודה או שותק או אינו זוכר או שאינו לפנינו. נמוקי יוסף), ודיימא מעלמא. ולאב"י הולד ממזר [לרב] כאשר דיימא מעלמא אפילו ודאי נבעלה לארוסה. (עפ"י תוס'. והנמו"י מפרש 'דיימא מיניה' — שיש ריגון בעיר שמונה עם הארוסה.) [במסכת קדושין מפרש דברי רב ושמואל בשלשה אופנים, והסיקו (כ"כ הרי"ף) ש'ממזר' שאמר רב אינו ודאי אלא ספק, ואסור בממזרות. ו'ספק ממזר' שאמר שמואל היינו בדוקי — שבדקים את אמו ואם אמרה